

I. DISPOSICIONS GENERALS

MINISTERI DE LA PRESIDÈNCIA

755 *REIAL DECRET 9/2008, d'11 de gener, pel qual es modifica el Reglament del domini públic hidràulic, aprovat pel Reial decret 849/1986, d'11 d'abril.*

La gestió del risc, un dels aspectes fonamentals que ha d'abordar un país modern, és el fil comú d'aquesta modificació del Reglament del domini públic hidràulic, aprovat pel Reial decret 849/1986, d'11 d'abril, que persegueix com a objectiu la protecció de les persones i els béns, i del medi ambient, a través de la modificació de la normativa sobre inundacions i de la introducció d'un nou títol relatiu a la seguretat de preses, embassaments i basses. En el cas concret de les inundacions, Espanya n'ha patit les conseqüències tant en repercussions econòmiques com en pèrdua de vides humanes. L'enfocament tradicional per abordar aquest risc, consistent a plantejar solucions estructurals (construcció de preses, canalitzacions, motes de defensa i altres), s'ha revelat insuficient, per la qual cosa resulta necessari aprofundir en les mesures de gestió del risc com a instrument fonamental per millorar la protecció de la població.

Pel que fa a la nova regulació en matèria de seguretat de preses, embassaments i basses, és necessari posar de manifest que, a causa de la peculiar climatologia de la península ibèrica, que origina un règim de precipitacions molt irregular en el temps i l'espai, ha estat tradicional a Espanya la construcció de preses i embassaments, de manera que en l'actualitat el total de grans preses d'aigua construïdes a Espanya supera la xifra de mil tres-cents, cosa que ens converteix en el país europeu amb més obres hidràuliques d'aquestes característiques, amb una densitat de 2,4 preses per 1.000 km² i unes 30 preses per milió d'habitants.

A aquest important nombre de grans preses en explotació s'hi afegeixen en l'actualitat dues circumstàncies rellevants. En primer lloc, el progressiu envelliment tècnic i estructural de les nostres grans preses, construïdes fonamentalment entre 1955 i 1970, per la qual cosa la seva edat mitjana se situa al voltant dels 35 anys, i a més un 20% d'aquestes tenen una edat superior als 50 anys. En segon lloc, cada vegada més sovint, s'observa la construcció de basses d'aigua per iniciativa privada per a diferents usos, fora de la zona de domini públic hidràulic. De vegades es tracta d'obres destinades a l'aprofitament d'aigües de naturalesa privada, però en moltes altres les basses són annexes a l'aprofitament privatiu d'aigües públiques, encara que no s'ubiquin en el domini públic i es realitzin amb posterioritat o amb independència de l'atorgament i del contingut del títol concessional, de manera que l'administració hidràulica no sempre en té coneixement, almenys a nivell formal. Aquestes basses han quedat tradicionalment excloses de l'àmbit d'aplicació de la normativa de seguretat de preses, situació que no s'ha de prolongar.

Encara que el percentatge d'accidents derivats de trencaments de preses al nostre país és inferior a la mitjana mundial, la creixent sensibilitat social i ambiental enfront d'aquest problema i la necessitat de respondre de manera eficaç a les circumstàncies abans esmentades fan imprescindible millorar i incrementar el control de la seguretat de les preses i els embassaments.

Respecte del primer àmbit de modificació del Reglament del domini públic hidràulic, l'entrada en vigor de la Directiva 2000/60/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2000, per la qual s'estableix un marc comunitari d'actuació en l'àmbit de la política d'aigües i la seva transposició al dret espanyol, ha introduït nous criteris que s'han de tenir en compte per a la protecció del domini públic hidràulic, que es recullen a l'article 92 del text refós de la Llei d'aigües, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol. D'altra banda, la Directiva 2007/60/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2007, relativa a l'avaluació i gestió dels riscos d'inundació, introdueix criteris

per a la gestió d'aquest tipus de riscos que han de ser aplicats pels països membres de la Unió Europea.

Aquest Reial decret no és una transposició de la Directiva 2007/60/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2007, si bé s'hi incorporen els criteris que estableix la dita Directiva pel que fa a les zones inundables. La creixent i ràpida pressió sobre els llits, fonamentalment urbanística, redueix dia a dia l'espai fluvial, incrementa els riscos enfront de les inundacions i menyscaba la protecció mediambiental del domini públic hidràulic, exigida per la Directiva 2000/60/CE del Parlament Europeu i del Consell.

Les dues directives, una ja incorporada a la Llei d'aigües i l'altra pendent d'incorporació, suposen el reconeixement del fet que el domini públic hidràulic compleix funcions ambientals, de protecció dels ecosistemes fluvials, de prevenció d'inundacions i de prestació d'altres serveis ambientals, que fins avui no havien estat incorporades de manera clara i expressa en el Reglament del domini públic hidràulic, per la qual cosa la reforma obeeix a la necessitat que el seu text s'ajusti als requeriments que directament i indirectament suposen aquestes noves funcions que la Llei d'aigües, per la seva part, ja ha incorporat conceptualment i amb vista a la planificació de les conques d'acord amb el nou model que suposa la Directiva marc de l'Aigua. Per això, el present projecte es basa en la competència de l'Estat per promulgar legislació bàsica de protecció del medi ambient de l'article 149.1.23a de la Constitució, sense perjudici d'altres títols competencials addicionals que s'esmenten a la disposició final primera.

Tot això fa necessari que l'Administració hidràulica disposi amb urgència d'una eina de gestió que li permeti actuar eficaçment contra aquests efectes nocius, que posarà a disposició dels ciutadans la delimitació cartogràfica del domini públic hidràulic, la zona de flux preferent i les zones inundables i tindrà un efecte preventiu que serà decisiu per lluitar contra les actuacions que produeixen danys mediambientals al sistema fluvial i riscos futurs als ciutadans.

Així mateix, l'aplicació dels criteris establerts en aquestes directives europees obliga a modificar alguns aspectes del Reglament del domini públic hidràulic, com ara la definició de llit, la regulació de les zones que el protegeixen, la zona de servitud i la zona de policia, i la regulació de les zones inundables. En tots aquests elements s'hi han d'introduir, a més d'altres d'específics, criteris generals per a la seva protecció ambiental, per garantir, així mateix, la protecció de les persones i béns.

La definició de llit natural establerta en el Reglament vigent, basada en el concepte de la màxima crescuda ordinària, s'ha mostrat clarament insuficient en nombroses situacions, per la qual cosa és imprescindible que els llits naturals es defineixin no només a partir de criteris hidrològics, sinó atenent també altres característiques, com les geomorfològiques, les ecològiques, i tenint en compte les referències històriques disponibles.

La protecció del domini públic hidràulic, a través de les zones de servitud i de policia, ha de prevenir el seu deteriorament i el dels ecosistemes aquàtics i protegir el règim dels corrents en avingudes. En conseqüència, la zona de servitud adquireix noves funcions, com la protecció de l'ecosistema fluvial i del pas públic de vianants, a més de les tradicionals de vigilància, salvament i amarratge d'embarcacions. La zona de policia adquireix la seva autèntica rellevància en la protecció del règim de corrents, amb la fixació de criteris tècnics perquè aquesta protecció del règim de corrents sigui eficaç, i es posa un èmfasi especial en la possibilitat d'ampliar els 100 metres d'amplada de l'esmentada zona, quan sigui necessari per a la seguretat de les persones i béns, i s'estableixen, així mateix, criteris tècnics precisos per avaluar aquesta possibilitat. Les zones que compleixen els dos requisits anteriors –protegir el règim de corrents en avingudes i reduir el risc de producció de danys en persones i béns– es denominen zones de flux preferent, i l'Organisme de conca només hi pot autoritzar activitats no vulnerables enfront de les avingudes. D'aquesta manera, es dona compliment a les exigències de la Directiva 2007/60/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2007, que determina que els estats membres han d'incorporar polítiques sobre gestió del risc d'inundacions que garanteixin al màxim la seguretat dels ciutadans, adoptant criteris adequats d'usos del sòl, i que permetin la

laminació de cabals i de càrrega sòlida transportada ampliant, en la mesura que sigui possible, l'espai fluvial disponible.

Les zones inundables també són de gran transcendència, ateses les conseqüències dramàtiques, en pèrdua de vides humanes i en repercussions econòmiques, que les inundacions han suposat al nostre país, sense que les eines disponibles en la nostra legislació d'aigües per a la gestió d'inundacions hagin resultat totalment eficaces. Tot i que les conseqüències de les avingudes estan directament relacionades, en molts casos, amb l'ordenació del territori, competència de les comunitats autònomes, l'Administració General de l'Estat ha d'impulsar la col·laboració entre administracions i desenvolupar mecanismes de gestió del risc, en línia amb el que estableix la Directiva d'avaluació i gestió del risc d'inundació, per incrementar l'eficàcia en la protecció de la població.

Per això, es planteja l'elaboració d'un Sistema Nacional de Cartografia de Zones Inundables, que s'ha de desenvolupar en col·laboració amb les comunitats autònomes, i que aportarà una informació molt valuosa perquè la tinguin en compte la resta d'administracions en l'exercici de les seves competències sobre ordenació del territori i planificació urbanística, i que serà imprescindible per incrementar la seguretat dels ciutadans. En la seva elaboració i desenvolupament s'atendran, tan com sigui possible, els criteris i la metodologia que estableix la Directiva 2007/60/CE del Parlament i del Consell, de 23 d'octubre de 2007, per a l'avaluació de riscos i elaboració de mapes de perillositat i de risc, evitant usar criteris que siguin contradictoris o disfuncionals respecte dels que imposarà la legislació espanyola que transposi la dita Directiva a l'ordenament jurídic espanyol.

Quant al segon àmbit de modificació del Reglament del domini públic hidràulic, és necessari assenyalar que, amb independència de l'habilitació que atorga l'article 123 bis del text refós de la Llei d'aigües, l'Informe de la Comissió Mundial de Preses (World Commission on Dams, Dams and Development, A New Framework for Decision-Making) de 16 de novembre de 2000 va establir un diagnòstic i unes recomanacions en matèria de seguretat de preses que coincideixen amb les que conté aquesta nova regulació.

Al costat de la Instrucció per al projecte, construcció i explotació de grans preses, aprovada per l'Ordre del Ministeri d'Obres Públiques de 31 de març de 1967, encara en vigor, coexisteix en l'actualitat la regulació inclosa en el Reglament tècnic sobre seguretat de preses i embassaments, aprovat per l'Ordre de 12 de març de 1996, del Ministeri d'Obres Públiques, Transport i Medi Ambient. Aquella Instrucció i aquest Reglament atribueixen a l'avui Direcció General de l'Aigua, del Ministeri de Medi Ambient, determinades competències en matèria de seguretat de preses i embassaments, encara que no totes. Al seu torn, la Directriu bàsica de planificació de protecció civil davant el risc d'inundacions, aprovada per l'Acord del Consell de Ministres de 9 de desembre de 1994, preveu la intervenció de l'esmentada Direcció General als efectes de la classificació de les preses segons el seu risc i l'aprovació dels plans d'emergència, en compliment de les prescripcions d'autoprotecció corporativa que preveuen els articles 5 i 6 de la Llei 2/1985, de 21 de gener, sobre protecció civil.

El conjunt asistemàtic de les disposicions esmentades planteja certs interrogants jurídics que han de ser aclarits. En primer lloc, el diferent àmbit subjectiu d'aplicació d'unes i altres disposicions, ja que el Reglament tècnic es limita exclusivament a les preses en les quals, com que són de la seva titularitat o com que estan emparades en un títol concessional, hi ha una intervenció prèvia de l'Administració General de l'Estat. En segon lloc, el caràcter preconstitucional de la Instrucció de 1967, aliena al repartiment de competències i al nou mapa autonòmic derivat de l'aprovació de la Constitució de 1978. D'aquesta circumstància en deriva, en últim lloc, la imprecisió en la determinació de les administracions i òrgans competents per vetllar per aquesta seguretat, ja que incideix en una activitat en què poden concórrer simultàniament diferents títols competencials.

Per vetllar d'una forma decidida i eficaç per la seguretat de preses, embassaments i basses, és necessari superar aquesta situació, a fi que la normativa aplicable determini amb claredat les obligacions dels agents econòmics i s'adeqüi al repartiment constitucional de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes. Per a això, a l'empara del que disposa l'article 123 bis del text refós de la Llei d'aigües, es determinen les condicions

essencials de seguretat que han de complir les preses i els embassaments i s'estableixen les obligacions i responsabilitats dels seus titulars, els procediments de control de la seguretat i les funcions que corresponen a l'Administració pública, amb la finalitat de protegir les persones, el medi ambient i les propietats.

S'estableixen com a àmbit d'aplicació d'aquest nou títol del Reglament del domini públic hidràulic les preses, els embassaments i les basses d'aigües. No obstant això, com passava fins ara, les basses que emmagatzemen estèrils miners i residus se seguiran regint per la seva legislació específica en matèria de seguretat minera. No s'ha considerat oportú estendre l'àmbit d'aplicació d'aquests preceptes als dipòsits d'aigua, atès que la tipologia estructural i funcional d'aquestes infraestructures difereix sensiblement de la de les preses i basses.

Entre les excepcions previstes, seguint els criteris més estrictes recollits a la normativa dels països europeus en matèria de seguretat de preses i embassaments, s'estableix un llindar mínim, de manera que queden exceptuades de l'àmbit d'aplicació, fins i tot de l'obligació de classificar-se, les petites preses l'altura de les quals sigui inferior a 5 metres i tinguin menys de 100.000 metres cúbics de capacitat.

Es defineix el titular de la presa com la persona física o jurídica, de dret públic o privat, que reuneix o posseeix un títol jurídic suficient pel qual està habilitat per construir o explotar una presa o un embassament. En aquesta definició s'han tingut en compte els diferents títols habilitadors que el dret espanyol ha reconegut per accedir a l'ús privatiu de les aigües. La definició de titular, per tant, està formulada en termes amplis per admetre-hi, no només la concessió d'aigües (títol jurídic per antonomàsia en la Llei d'aigües), sinó també les autoritzacions, reserves demaniales i altres títols menys freqüents que s'han atorgat en les dècades passades i que encara avui perviuen.

Respecte de les administracions públiques competents en matèria de seguretat de preses, embassaments i basses, es precisa que l'Administració General de l'Estat és competent en relació amb les preses, embassaments i basses situats en el domini públic hidràulic a les demarcacions hidrogràfiques intercomunitàries i les infraestructures d'interès general de l'Estat. Se n'exclouen les basses ubicades en zones corresponents a demarcacions hidrogràfiques intercomunitàries la competència de les quals correspon a l'administració autonòmica perquè estan situades fora del domini públic hidràulic.

La Comissió Nacional de Protecció Civil, creada per la Llei 2/1985, de 21 de gener, ha estat el fòrum de coordinació i cooperació entre els òrgans de l'Administració General de l'Estat i de les comunitats autònomes en matèria de seguretat de preses. Sembla convenient crear una Comissió Tècnica de Seguretat de Preses, com a comissió tècnica especialitzada dins de la Comissió Nacional de Protecció Civil.

El nou sistema de seguretat recolza sobre dos pilars. En primer lloc, sobre la base de les obligacions exigides al titular de la presa o bassa, definides amb precisió a les Normes tècniques de seguretat. En segon lloc, mitjançant el control de la seguretat com a conjunt d'actuacions que ha de realitzar l'Administració pública competent per verificar que el titular ha complert les exigències establertes a les Normes tècniques de seguretat.

En relació amb les obligacions del titular, destaca l'exigència d'inscriure la presa o bassa en el Registre, la designació d'un equip tècnic garant de l'aplicació adequada de les condicions de seguretat, l'acreditació de la solvència econòmica suficient per fer front a les exigències de seguretat, i la cobertura dels riscos que implica la construcció i explotació de la presa. Respecte a l'activitat de control exercida per l'Administració pública competent, al marge de la identificació de totes les funcions que li corresponen, com a garant última del funcionament del sistema de seguretat, es regula el Registre de seguretat, en què s'han d'inscriure, per a cada presa o bassa, totes les actuacions administratives que s'hi produeixin, així com les especialitats derivades de la nova construcció o la gran reparació d'una presa i el seu embassament i, en particular, la declaració acreditativa del compliment de les exigències derivades del control de seguretat, com a document que permetrà a les administracions públiques que hagin d'aprovar el projecte de l'obra o autoritzar l'exercici de les activitats que tinguin lloc en la dita instal·lació tenir constància prèvia del compliment de la normativa de seguretat.

Es crea la figura d'entitat col·laboradora en matèria de control de la seguretat de preses i embassaments, que ha d'obtenir el corresponent títol que l'habiliti i l'oportuna inscripció en el Registre especial.

Finalment, les disposicions transitòries recullen l'adaptació necessària cap a la nova normativa per a les preses i embassaments que estiguin en construcció o ja construïts i en explotació a l'entrada en vigor d'aquesta disposició, o bé per als expedients iniciats i no resolts en la data esmentada.

Aquest Reial decret es dicta a l'empara de l'article 123 bis i de la disposició final segona del text refós de la Llei d'aigües, que habilita el Govern per dictar les normes reglamentàries que requereixin el seu desplegament i la seva aplicació.

En la seva elaboració hi han participat els agents econòmics i socials interessats i les comunitats autònomes, a través de la Conferència Sectorial de Medi Ambient i del Consell Nacional de l'Aigua.

En virtut d'això, a proposta de la ministra de Medi Ambient i del ministre de l'Interior, amb l'aprovació prèvia de la ministra d'Administracions Públiques, d'acord amb el Consell d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 11 de gener de 2008,

DISPOSO :

Article únic. *Modificació del Reglament del domini públic hidràulic, aprovat pel Reial decret 849/1986, d'11 d'abril.*

El Reglament del domini públic hidràulic, aprovat pel Reial decret 849/1986, d'11 d'abril, es modifica en els termes següents:

U. Es modifica el títol del Reglament del domini públic hidràulic, que queda redactat en els termes següents:

«Reglament del domini públic hidràulic que desplega els títols preliminar, I, IV, V, VI, VII i VIII del text refós de la Llei d'aigües, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2001, de 20 de juliol.»

Dos. L'article 4 queda redactat de la manera següent:

«1. Mare o llit natural d'un corrent continu o discontinu és el terreny cobert per les aigües en les màximes crescudes ordinàries (article 4 del text refós de la Llei d'aigües). La determinació d'aquest terreny es fa atenent les seves característiques geomorfològiques, ecològiques i tenint en compte les informacions hidrològiques, hidràuliques, fotogràfiques i cartogràfiques que hi hagi, així com les referències històriques disponibles.

2. Es considera cabal de la màxima crescuda ordinària la mitjana dels màxims cabals anuals, en el seu règim natural produïts durant deu anys consecutius, que siguin representatius del comportament hidràulic del corrent i que tinguin en compte el que estableix l'apartat 1.»

Tres. L'article 6 queda redactat de la manera següent:

«1. S'entén per riberes les faixes laterals dels llits públics situades per damunt del nivell d'aigües baixes, i per marges, els terrenys que afronten amb els llits.

2. La protecció del domini públic hidràulic té com a objectius fonamentals els enumerats a l'article 92 del text refós de la Llei d'aigües. Sense perjudici de les tècniques específiques dedicades al compliment d'aquests objectius, els marges dels terrenys que afronten amb els llits esmentats estan subjectes en tota l'extensió longitudinal:

a) A una zona de servitud de cinc metres d'amplada per a ús públic, que es regula en aquest Reglament.

b) A una zona de policia de cent metres d'amplada, en la qual s'ha de condicionar l'ús del sòl i les activitats que s'hi desenvolupin.

3. La regulació d'aquestes zones té com a finalitat la consecució dels objectius de preservar l'estat del domini públic hidràulic, prevenir el deteriorament dels ecosistemes aquàtics, contribuint a la seva millora, i protegir el règim dels corrents en avingudes, per afavorir la funció dels terrenys adjacents amb els llits en la laminació de cabals i càrrega sòlida transportada.

4. A les zones pròximes a la desembocadura a mar, a l'entorn immediat dels embassaments o quan les condicions topogràfiques o hidrogràfiques dels llits i marges ho facin necessari per a la seguretat de persones i béns, es pot modificar l'amplada de les zones esmentades en la forma que determina aquest Reglament.»

Quatre. L'article 7 queda redactat de la manera següent:

«1. La zona de servitud per a ús públic definida a l'article anterior té els fins següents:

- a) Protecció de l'ecosistema fluvial i del domini públic hidràulic.
- b) Pas públic de vianants i per al desenvolupament dels serveis de vigilància, conservació i salvament, llevat que per raons ambientals o de seguretat l'organisme de conca consideri convenient limitar-lo.
- c) Avarada i amarratge d'embarcacions de forma ocasional i en cas de necessitat.

2. Els propietaris d'aquestes zones de servitud poden sembrar i plantar lliurement espècies no arbòries, sempre que no deteriorin l'ecosistema fluvial o impedeixin el pas assenyalat a l'apartat anterior.

Les tales o plantacions d'espècies arbòries requereixen l'autorització de l'organisme de conca.

3. Amb caràcter general no es pot realitzar cap tipus de construcció en aquesta zona llevat que sigui convenient o necessària per a l'ús del domini públic hidràulic o per a la seva conservació i restauració. Només es poden autoritzar edificacions en zona de servitud en casos molt justificats.

Les edificacions que s'autoritzin s'han d'executar en les condicions menys desfavorables per a la mateixa servitud i amb la mínima ocupació d'aquesta, tant en el sòl com en el vol. S'ha de garantir l'efectivitat de la servitud, procurant-ne la continuïtat o la ubicació alternativa i la comunicació entre les àrees del seu traçat que quedin limitades o retallades per aquella.»

Cinc. L'article 9 queda redactat de la manera següent:

«1. A la zona de policia de 100 metres d'amplada mesurats horitzontalment a partir del llit, queden sotmeses al que disposa aquest Reglament les següents activitats i usos del sòl:

- a) Les alteracions substancials del relleu natural del terreny.
- b) Les extraccions d'àrids.
- c) Les construccions de tot tipus, de caràcter definitiu o provisional.
- d) Qualsevol altre ús o activitat que suposi un obstacle per al corrent en règim d'avingudes o que pugui ser causa de degradació o deteriorament de l'estat de la massa d'aigua, de l'ecosistema aquàtic i, en general, del domini públic hidràulic.

2. Sense perjudici de la modificació dels límits de la zona de policia, quan es doni alguna de les causes assenyalades a l'article 6.2 del Text refós de la Llei d'aigües, la zona de policia es pot ampliar, si és necessari, per incloure la zona o zones on es concentra preferentment el flux, amb l'objectiu específic de protegir el règim de corrents en avingudes, i reduir el risc de producció de

danys en persones i béns. En aquestes zones o vies de flux preferent només poden ser autoritzades per l'organisme de conca les activitats no vulnerables enfront de les avingudes i que no suposin una reducció significativa de la capacitat de desguàs de la via esmentada.

La zona de flux preferent és la zona constituïda per la unió de la zona o zones on es concentra preferentment el flux durant les avingudes, o via de desguàs intens, i de la zona on, per a l'avinguda de 100 anys de període de retorn, es puguin produir greus danys sobre les persones i els béns, i el seu límit exterior queda delimitat mitjançant l'envoltant de les dues zones.

Als efectes de l'aplicació de la definició anterior, es considera que es poden produir greus danys sobre les persones i els béns quan les condicions hidràuliques durant l'avinguda satisfacin un o més dels criteris següents:

- a) Que el calat sigui superior a 1 m.
- b) Que la velocitat sigui superior a 1 m/s.
- c) Que el producte de les dues variables sigui superior a 0,5 m²/s.

S'entén per via de desguàs intens la zona per la qual passaria l'avinguda de 100 anys de període de retorn sense produir una sobreelevació superior a 0,3 m, respecte a la cota de la làmina d'aigua que es produiria amb aquesta mateixa avinguda considerant tota la plana d'inundació existent. La sobreelevació anterior, a criteri de l'organisme de conca, es pot reduir fins a 0,1 m quan l'increment de la inundació pugui produir greus perjudicis o augmentar-se fins a 0,5 m en zones rurals o quan l'increment de la inundació produeixi danys reduïts.

En la delimitació de la zona de flux preferent s'ha d'utilitzar tota la informació d'índole històrica i geomorfològica existent, a fi de garantir la coherència adequada dels resultats amb les evidències físiques disponibles sobre el comportament hidràulic del riu.

3. La modificació dels límits de la zona de policia, quan es doni alguna de les causes que assenyala l'apartat 2 del present article, només la pot promoure l'Administració General de l'Estat, autonòmica o local.

La competència per acordar la modificació correspon a l'organisme de conca, que ha d'instruir a l'efecte l'oportú un expedient en el qual s'ha de practicar el tràmit d'informació pública i el d'audiència als ajuntaments i comunitats autònomes en el territori de les quals es trobin els terrenys gravats i als propietaris afectats. La resolució ha de ser motivada i s'ha de publicar, almenys, en el butlletí oficial de les províncies afectades.

4. L'execució de qualsevol obra o treball a la zona de policia de llits requereix l'autorització administrativa prèvia de l'organisme de conca, sense perjudici dels supòsits especials que regula aquest Reglament. L'autorització és independent de qualsevol altra que hagin d'atorgar els diferents òrgans de les administracions públiques.»

Sis. L'article 14 queda redactat de la manera següent:

«1. Es consideren zones inundables les delimitades pels nivells teòrics que assolirien les aigües en les avingudes el període estadístic de retorn de les quals sigui de cinc-cents anys, tenint en compte estudis geomorfològics, hidrològics i hidràulics, així com de sèries d'avingudes històriques i documents o evidències històriques d'aquestes, llevat que el Ministeri de Medi Ambient, a proposta de l'organisme de conca, fixi en un expedient concret la delimitació que en cada cas resulti més adequada al comportament del corrent.

La qualificació com a zones inundables no altera la qualificació jurídica i la titularitat dominical que tinguin els terrenys esmentats.

2. Els organismes de conca han de traslladar a les administracions competents en matèria d'ordenació del territori i urbanisme les dades i els estudis disponibles sobre avingudes, a fi que es tinguin en compte en la

planificació del sòl i, en particular, en les autoritzacions d'usos que s'acordin a les zones inundables.

De la mateixa manera els organismes de conca han de traslladar al cadastre immobiliari i a les administracions competents en matèria d'ordenació del territori i urbanisme els partions aprovats definitivament, o les delimitacions d'aquests basades en els estudis realitzats, així com de les zones de servitud i policia, a fi que siguin incorporats al cadastre i tinguts en compte en l'exercici de les seves potestats sobre ordenació del territori i planificació urbanística, o en l'execució del planejament ja aprovat.

3. El conjunt d'estudis d'inundabilitat duts a terme pel Ministeri de Medi Ambient i els seus organismes de conca han de configurar el Sistema Nacional de Cartografia de Zones Inundables, que s'ha de desenvolupar en col·laboració amb les comunitats autònomes corresponents i, si s'escau, amb les administracions locals afectades. En aquesta cartografia, a més de la zona inundable, s'hi ha d'incloure de forma preceptiva la delimitació dels llits públics i de les zones de servitud i policia, incloses les vies de flux preferent.

La informació continguda en el Sistema Nacional de Cartografia de les Zones Inundables ha d'estar a disposició dels òrgans de l'Administració estatal, autonòmica i local.

S'ha de donar publicitat al Sistema Nacional de Cartografia de Zones Inundables de conformitat amb el que disposa la Llei 27/2006, de 18 de juliol, per la qual es regulen els drets d'accés a la informació, de participació pública i d'accés a la justícia en matèria de medi ambient.

4. El Govern, per reial decret, pot establir les limitacions en l'ús de les zones inundables que estimi necessàries per garantir la seguretat de les persones i els béns. Les comunitats autònomes i, si s'escau, les administracions locals, poden establir, a més, normes complementàries d'aquesta regulació.»

Set. S'hi afegeix un nou títol VII, amb la redacció següent:

«TÍTOL VII

De la seguretat de preses, embassaments i basses

CAPÍTOL I

Disposicions generals

Article 356. *Àmbit d'aplicació.*

1. Les disposicions que conté aquest títol són aplicables a les preses, embassaments i basses que compleixin alguna de les condicions següents:

a) Que en funció de les seves dimensions estiguin classificades com a grans preses, d'acord amb el que estableix l'article 358.a).

b) Que tot i no ser grans preses, en funció del seu risc potencial siguin classificades en les categories A o B, d'acord amb el que estableix l'article 358.b).

2. S'exceptuen de l'àmbit d'aplicació d'aquest títol els dipòsits d'aigua, les cambres de càrrega, les xemeneies d'equilibri, els dics d'endegament de rius i canals i altres estructures hidràuliques que, tant per la tipologia com per la funció, difereixin substancialment de les preses i embassaments d'aigua.

3. Als efectes de sol·licitud de classificació i registre, també queden incloses en l'àmbit d'aplicació d'aquest títol les preses i basses les dimensions de les quals superin els límits que estableix l'article 367.1.

Article 357. *Definicions.*

Als efectes d'aquest títol, s'entén per:

a) Presa: estructura artificial que, limitant en tot o en part el contorn d'un recinte enclavat en el terreny, estigui destinada a emmagatzemar-hi aigua. Exclusivament als efectes de seguretat, també s'entenen com a tals les basses d'aigua.

b) Altura de la presa: diferència de cota entre el punt més baix de la cimentació i el punt més alt de l'estructura resistent, sense tenir en compte els rastells, pantalles d'impermeabilització, rebliments d'esquerdes o altres elements semblants.

c) Bassa: obra hidràulica consistent en una estructura artificial destinada a l'emmagatzematge d'aigua situada fora d'un llit i delimitada, totalment o parcialment, per un dic de retenció.

d) Altura de bassa: diferència de cota entre el punt més baix de la cimentació del talús exterior del dic de tancament i el punt més alt de l'estructura resistent.

e) Embassament: obra hidràulica consistent en un recinte artificial per a l'emmagatzematge d'aigua limitat, en tot o en part, per la presa. També es pot referir al conjunt de terreny, presa i aigua emmagatzemada, juntament amb totes les estructures auxiliars relacionades amb aquests elements i amb la seva funcionalitat.

f) Titular: es considera titular la persona física o jurídica, de dret públic o privat, que té inscrit en el Registre de Seguretat de Preses i Embassaments el títol per construir o explotar una presa o un embassament. En absència d'inscripció o quan per qualsevol circumstància la inscripció no estigui actualitzada i s'acrediti així, es considera titular la persona física o jurídica que realitza la construcció o porta a terme l'explotació.

CAPÍTOL II

Classificació de les preses i els embassaments. Fases

Article 358. *Classificació de les preses i els embassaments.*

Les preses i els embassaments es classifiquen en les categories següents:

a) En funció de les dimensions es considera gran presa la que té una altura superior a 15 metres i la que, tenint una altura compresa entre 10 i 15 metres, té una capacitat d'embassament superior a 1 hectòmetre cúbic. Es considera petita presa la que no compleix les condicions de gran presa.

b) En funció del risc potencial que es pugui derivar del possible trencament o funcionament incorrecte, es classifiquen en una de les tres categories següents:

1r Categoria A: preses el trencament o funcionament incorrecte de les quals pot afectar greument nuclis urbans o serveis essencials, o produir danys materials o mediambientals molt importants.

2n Categoria B: preses el trencament o funcionament incorrecte de les quals pot ocasionar danys materials o mediambientals importants o afectar un nombre reduït d'habitatges.

3r Categoria C: preses el trencament o funcionament incorrecte de les quals pot produir danys materials d'importància moderada i només incidentalment pèrdues de vides humanes. En tot cas, a aquesta categoria hi pertanyen totes les preses no incloses a les categories A o B.

Article 359. *Fases en la vida de la presa.*

1. S'entén per fases en la vida de la presa les diverses situacions que es diferencien en el desenvolupament i la utilització de les preses i els embassaments.

En funció de l'activitat principal desenvolupada durant el període corresponent, les fases de la presa es denominen: projecte, construcció, posada en càrrega, explotació i posada fora de servei.

2. Els criteris per delimitar cadascuna de les fases s'han de fixar a les Normes tècniques de seguretat a què es refereix l'article 364.

CAPÍTOL III

Òrgans competents

Article 360. *Competències en matèria de seguretat.*

1. L'Administració General de l'Estat és competent en matèria de seguretat en relació amb les preses, embassaments i basses situats en el domini públic hidràulic a les demarcacions hidrogràfiques intercomunitàries, com també quan constitueixin infraestructures d'interès general de l'Estat, sempre que li'n correspongui l'explotació.

2. Les comunitats autònomes han de designar els òrgans competents en matèria de seguretat en relació amb les preses, embassaments i basses situats en el domini públic hidràulic la gestió del qual els correspongui, i en tot cas en relació amb les preses, embassaments i basses ubicats fora del domini públic hidràulic.

3. L'Administració General de l'Estat i la de les comunitats autònomes poden signar convenis de col·laboració en matèria de seguretat de preses, basses i embassaments.

Article 361. *Comissió Tècnica de Seguretat de Preses.*

1. Es crea la Comissió Tècnica de Seguretat de Preses, com a comissió tècnica especialitzada de la Comissió Nacional de Protecció Civil.

2. La Comissió Tècnica de Seguretat de Preses té les funcions següents:

a) Emetre informes sobre els projectes de disposicions de caràcter general aplicables a tot el territori nacional, en matèria de seguretat de preses, embassaments i basses.

b) Emetre informes sobre les Normes tècniques de seguretat.

c) Promoure la signatura de convenis de col·laboració en matèria de seguretat de preses, embassaments i basses, així com l'intercanvi d'informació entre les administracions competents.

d) Elevar a les administracions competents propostes relatives a l'intercanvi d'informació de les dades proporcionades pels registres de seguretat de preses i embassaments, així com la col·laboració i posada en comú d'experiències dels registres esmentats.

e) Elevar a les administracions competents propostes relatives a les condicions i el procediment per obtenir i renovar el títol d'entitat col·laboradora en matèria de control de la seguretat de preses i embassaments.

3. La Comissió la presideix el secretari general per al Territori i la Biodiversitat. La vicepresidència primera correspon al director general de l'Aigua, que substitueix el president en cas d'absència, i la vicepresidència segona, al director general de Protecció Civil i Emergències. Actua com a secretari de la Comissió un dels vocals designats pel Ministeri de Medi Ambient,

que aquest ha de nomenar amb aquesta finalitat. La Comissió té els vocals següents:

a) Per l'Administració General de l'Estat: cinc vocals designats per cadascun dels ministeris de Medi Ambient i Interior; i tres vocals designats per cadascun dels ministeris d'Indústria, Turisme i Comerç i d'Agricultura, Pesca i Alimentació.

b) Un vocal designat per cada comunitat autònoma.

c) Un vocal designat per cadascuna de les ciutats de Ceuta i Melilla.

d) Un vocal representant de les entitats locals, designat per l'associació d'àmbit estatal amb més implantació.

e) Tres vocals en representació dels usuaris.

f) Tres vocals en representació d'associacions amb interessos en l'àmbit de les preses, embassaments i basses.

Els vocals dels apartats e) i f) els nomena el Ministeri de Medi Ambient, amb la consulta prèvia a les associacions dels sectors corresponents.

4. La Comissió adopta el seu propi reglament de funcionament.

CAPÍTOL IV

Règim jurídic de la seguretat de les preses, embassaments i basses

Article 362. *Control de la seguretat de la presa i l'embassament.*

1. S'entén per control de la seguretat de la presa i el seu embassament el conjunt d'actuacions que han de realitzar les administracions públiques competents en matèria de seguretat per verificar el compliment, per part del titular de la presa, de les diferents Normes tècniques de seguretat.

2. En matèria de seguretat de preses i embassaments, correspon a les administracions públiques competents:

a) Aprovar la classificació de la presa.

b) Emetre informes sobre els projectes, així com les circumstàncies concretes que es presentin en el moment de procedir a un canvi de fase o etapa en la vida de la presa, o de produir-se l'atorgament o la renovació de la concessió.

c) Inspeccionar la construcció de noves preses i informar sobre el compliment dels requisits de seguretat exigits en el projecte.

d) Aprovar les normes d'explotació i els plans d'emergència de la presa i embassament, previ l'informe favorable preceptiu, en aquest últim cas, de la comissió corresponent de protecció civil.

e) Avaluar el contingut de les revisions de seguretat i dels informes de seguretat.

f) Establir, per raons de seguretat, condicions a l'explotació ordinària i ordenar buidatges parcials o totals.

g) Vetllar pel compliment de totes i cadascuna de les obligacions que en matèria de seguretat corresponen al titular de la presa.

h) Mantenir actualitzat el Registre de seguretat de preses i embassaments.

Article 363. *Registre de seguretat de preses i embassaments.*

1. L'Administració pública competent en matèria de seguretat de preses i embassaments ha de crear un Registre de seguretat de preses i embassaments, en què s'han d'inscriure totes les preses i embassaments de la seva competència que superin els límits que estableix l'article 367.1.

El contingut mínim d'aquest Registre, en l'àmbit de l'Administració General de l'Estat, és el que estableixi el ministre de Medi Ambient mitjançant una ordre.

2. S'han d'anotar al Registre, en tot cas, les resolucions administratives que es dictin en relació amb la seguretat de les preses i embassaments, així com els informes emesos en matèria de control de seguretat.

3. A efectes estadístics, cadascuna de les administracions públiques competents en matèria de seguretat de preses i embassaments ha de trametre anualment al Ministeri de Medi Ambient les dades dels seus corresponents registres per a l'elaboració i el manteniment d'un registre nacional de seguretat de preses i embassaments.

Article 364. *Normes tècniques de seguretat de preses i embassaments.*

1. Les Normes tècniques de seguretat, que s'han d'aprovar mitjançant un reial decret, amb l'informe previ de la Comissió Tècnica de Seguretat de Preses i de la Comissió de Normes per a Grans Preses, han d'establir les exigències mínimes de seguretat de les preses i embassaments, graduades segons la seva classificació, i han de determinar els estudis, comprovacions i actuacions que el titular ha de realitzar i complir en cadascuna de les fases de la presa.

Les exigències de seguretat són les condicions que han de complir les preses i embassaments en totes les fases. El criteri bàsic per determinar les exigències de seguretat és el risc potencial que es pugui derivar del seu trencament o d'un funcionament incorrecte, avaluat en el procés de classificació de la presa.

2. Així mateix, les Normes tècniques de seguretat han d'establir els criteris bàsics per convalidar o adaptar, si s'escau, les actuacions i exigències de seguretat en les preses i embassaments existents que s'hagin dut a terme d'acord amb les normes dictades abans de l'entrada en vigor d'aquelles.

3. S'han d'aprovar les Normes tècniques de seguretat següents:

a) Norma tècnica de seguretat per a la classificació de les preses i per a l'elaboració i implantació dels plans d'emergència de preses i embassaments.

b) Norma tècnica de seguretat per al projecte, construcció i posada en càrrega de preses i ompliment d'embassaments.

c) Norma tècnica de seguretat per a l'explotació, revisions de seguretat i posada fora de servei de preses.

Article 365. *Entitats col·laboradores en matèria de control de la seguretat de preses i embassaments.*

1. Les entitats col·laboradores en matèria de control de la seguretat de preses i embassaments són les entitats públiques o privades que, mitjançant l'obtenció del títol corresponent, queden autoritzades a col·laborar amb l'Administració pública competent en les tasques de control, de caràcter tècnic o especialitzat, relatives a la seguretat de preses i embassaments. La seva col·laboració amb l'Administració pública competent exigeix la subscripció del contracte corresponent.

2. En l'àmbit de l'Administració General de l'Estat, les condicions i el procediment per obtenir i renovar el títol d'entitat col·laboradora, les activitats a les quals es pot estendre la seva col·laboració, així com les facultats i competències del seu personal que, en tot cas, ha d'estar facultat per accedir a les instal·lacions corresponents, són les que estableixi el ministre de Medi Ambient mitjançant una ordre.

3. Les administracions públiques competents han de crear un registre d'entitats col·laboradores en matèria de control de la seguretat de preses i embassaments.

En l'àmbit de l'Administració General de l'Estat, el contingut del registre és el que estableixi el Ministeri de Medi Ambient mitjançant una ordre.

Article 366. *Subjectes obligats en matèria de seguretat de preses i embassaments.*

1. El titular de la presa és el responsable de la seva seguretat, per a la qual cosa està subjecte a les Normes tècniques de seguretat corresponents.

2. Sense perjudici del que estableix l'apartat 1, en l'àmbit de l'Administració General de l'Estat, tenen la consideració de responsables de la seguretat de les preses i embassaments:

a) Les societats estatals, quan s'estableixi en el conveni pel qual es regeixen les seves relacions amb l'Administració General de l'Estat, en les preses i els embassaments dels quals se li encomanin la construcció i explotació conforme estableix l'article 132.2 del text refós de la Llei d'aigües.

b) Les comunitats autònomes, quan gestionin la construcció o explotació de preses o embassaments d'interès general, en virtut de conveni específic o encàrrec de gestió, d'acord amb el que disposa l'article 124.1 del text refós de la Llei d'aigües.

c) Les comunitats d'usuaris o juntes centrals d'usuaris, quan tinguin encomanada l'explotació o manteniment de preses, basses i embassaments, en virtut de conveni d'encàrrec de gestió conforme estableix l'article 125.1 del text refós de la Llei d'aigües.

3. El conveni que se subscriu en cadascun dels supòsits anteriors ha d'establir amb precisió els termes de l'encàrrec respecte de les obligacions relatives a la seguretat de preses i embassaments, de manera que s'asseguri el compliment estricte de les obligacions que s'imposen en aquest Reglament.

Article 367. *Obligacions del titular.*

1. Els titulars de preses i basses d'una altura superior a 5 metres o d'una capacitat d'embassament superior a 100.000 m³, de titularitat privada o pública, existents, en construcció o que s'hagin de construir, estan obligats a sol·licitar-ne la classificació i registre. La resolució de classificació s'ha de dictar en el termini màxim d'un any.

2. Als efectes que preveu l'article anterior, el titular ha de disposar dels mitjans humans i materials necessaris per garantir el compliment de les seves obligacions en matèria de seguretat.

3. A més del que s'indica als apartats anteriors, al titular de la presa que es trobi dins l'àmbit d'aplicació que estableix l'article 356 li corresponen les obligacions següents:

a) Complir les Normes tècniques de seguretat a què es refereix l'article 364.

b) Tenir la solvència econòmica suficient per respondre a les exigències de seguretat de les seves preses i embassaments.

c) Assumir les condicions i adoptar les mesures que, segons el parer de l'Administració pública competent, puguin ser necessàries en les diferents fases de la vida de la presa per motius de seguretat.

d) Facilitar a l'Administració pública competent, si és requerit per fer-ho, qualsevol informació de la qual disposi en relació amb la seguretat de la presa i l'embassament.

e) Permetre l'accés dels representants de l'Administració pública competent i, si s'escau, de les entitats col·laboradores, a totes les instal·lacions quan sigui necessari per a l'exercici de les funcions que estableix aquest Reglament.

f) Comunicar a l'Administració pública competent en matèria de seguretat qualsevol actuació que pugui alterar el nivell de seguretat de la presa o l'embassament.

4. En l'àmbit de l'Administració General de l'Estat, les condicions, procediments i terminis perquè el titular pugui complir les obligacions imposades per aquest títol són les que estableixi el Ministeri de Medi Ambient mitjançant una ordre.

En el supòsit que es transmeti la titularitat de la presa, el nou titular s'ha de subrogar en totes les responsabilitats i obligacions que aquest títol atribueix al titular anterior. El titular ha de comunicar a l'Administració pública competent la transmissió de la presa que es proposa realitzar i n'ha de sol·licitar la inscripció en el Registre de seguretat de preses i embassaments.

Article 368. Règim sancionador aplicable en matèria de seguretat de preses, embassaments i basses.

L'incompliment de les obligacions en matèria de seguretat que preveu aquest títol dóna lloc a l'aplicació del règim sancionador que estableix el text refós de la Llei d'aigües, i que desplega el títol V d'aquest Reglament.»

Vuit. S'hi introdueix una nova disposició addicional única amb la redacció següent:

«Disposició addicional única. *Règim jurídic de les preses, embassaments i basses mineres.*

Les preses, basses i embassaments que emmagatzemin estèrils miners i els de residus es regeixen per la seva legislació específica.»

Disposició transitòria primera. Normativa aplicable a les preses i embassaments existents.

1. Mentre no s'aprovin les Normes tècniques de seguretat a les quals es refereix l'article 364 del Reglament del domini públic hidràulic, segueixen sent aplicables el Reglament tècnic sobre seguretat de preses i embassaments, aprovat per l'Ordre del Ministeri d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient de 12 de març de 1996, i la Instrucció per al projecte, construcció i explotació de grans preses, aprovada per l'Ordre del Ministeri d'Obres Públiques de 31 de març de 1967.

2. En relació amb les preses que estiguin en explotació a l'entrada en vigor d'aquest Reial decret, en les quals no s'hagi efectuat la primera revisió de seguretat a què es refereix el Reglament tècnic sobre seguretat de preses i embassaments, aprovat per l'Ordre del Ministeri d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient de 12 de març de 1996, la revisió s'ha de fer en els termes que estableixi la Norma tècnica de seguretat per a l'explotació definida a l'article 364.3.c) del Reglament del domini públic hidràulic, en el termini màxim de tres anys per a les preses de la categoria A, de quatre anys per a les preses de la categoria B i de sis anys per a les preses de la categoria C, comptats des de l'entrada en vigor de l'esmentada Norma tècnica.

3. Els titulars de preses en explotació que, en entrar en vigor les Normes tècniques de seguretat, tinguin aprovades determinades actuacions de seguretat d'acord amb la normativa anterior, les han d'adaptar a les exigències que es determinen en aquest Reial decret i a les disposicions que es dictin per al seu desplegament. El termini d'adaptació és de tres anys, a comptar de l'entrada en vigor de les Normes tècniques de seguretat definides a l'article 364 del Reglament del domini públic hidràulic.

Disposició transitòria segona. Procediment aplicable als expedients ja iniciats a l'empara de l'anterior normativa sobre seguretat de preses.

1. Els expedients relatius a actuacions de seguretat de la presa o el seu embassament iniciats abans de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret s'han de resoldre d'acord amb les exigències de la normativa vigent en el moment de la sol·licitud, sense perjudici de la

necessitat d'adaptar posteriorment les esmentades actuacions de seguretat a les noves exigències que estableixen aquest Reial decret i les Normes tècniques de seguretat en el termini fixat a l'apartat tercer de la disposició transitòria primera.

2. Els titulars de preses que, en entrar en vigor aquest Reial decret, tinguin projectes aprovats, en fase de construcció o en fase de posada en càrrega, han de finalitzar la construcció o posada en càrrega de la presa d'acord amb les exigències establertes a la normativa anterior, sense perjudici d'adaptar posteriorment les esmentades actuacions de seguretat a les noves exigències que estableixen aquest Reial decret i les Normes tècniques de seguretat en el termini fixat a l'apartat tercer de la disposició transitòria primera.

Disposició transitòria tercera. *Procediment i terminis per a la classificació obligatòria de les preses.*

En el termini d'un any a partir de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret, els titulars de preses han de presentar a l'Administració pública competent una proposta raonada de classificació de la presa, d'acord amb l'article 367.1. La proposta s'ha de resoldre en el termini màxim d'un any. Una vegada classificada la presa, comença a comptar el termini que estableixen els apartats 2 i 3 de la disposició transitòria primera.

Disposició transitòria quarta. *Convenis subscrits amb entitats col·laboradores.*

Els convenis que hagin subscrit abans de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret el Ministeri de Medi Ambient o els seus organismes autònoms amb les entitats col·laboradores a les quals es refereix l'article 365 han de ser adaptats a les exigències d'aquest Reial decret en el termini d'un any des de la seva entrada en vigor.

Disposició transitòria cinquena. *Preses situades en demarcacions hidrogràfiques intracomunitàries no traspasades.*

En les demarcacions hidrogràfiques intracomunitàries la gestió de les quals encara no hagi estat traspasada a la comunitat autònoma corresponent, l'Administració General de l'Estat ha d'exercir les competències en matèria de seguretat de preses i embassaments mentre no tinguin lloc el traspàs.

Disposició final primera. *Títol competencial.*

1. Aquest Reial decret es dicta a l'empara del que disposa l'article 149.1.22a i 23a de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva en matèria de legislació, ordenació i concessió de recursos i aprofitaments hidràulics quan les aigües discorren per més d'una comunitat autònoma i de legislació bàsica sobre protecció del medi ambient, respectivament.

2. Addicionalment, els apartats sis, set i vuit de l'article únic i les disposicions transitòries es dicten a l'empara de l'article 149.1.29a, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva en matèria de seguretat pública.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

El present Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 11 de gener de 2008.

JUAN CARLOS R.

La vicepresidenta primera del Govern
i ministra de la Presidència,

MARÍA TERESA FERNÁNDEZ DE LA VEGA SANZ